

Sveriges "vänskap" med Finland

Äro våra demokrater
uppriktiga Finlands-vänner?

VAD HAR HÄNT SEDAN 1918?

Det är tyvärr bekant långt utom Sveriges gränser på vilken sida den svenska socialdemokratin ansåg med sin heder förenligt att gruppera sig under Finlands förra frihetskrig. Ensam bland civiliserade stater tog Sverige officiellt parti för det röda mördarbyket. Varje finskt hjältedd kallades då för mord. De vita finnarna stämplades överlag som mördare, från överbefälhavaren ned till sjukvårdaren. De som försvarade sitt land mot de röda inkräktarna voro mördare. Ar 1918.

När dåvarande riksföreståndaren Mannerheim som det fria Finlands första statsöverhuvud avlade sitt första officiella besök i utlandet var han artig nog att låta detta äga rum i Stockholm hos Gustav V. Vid hans ankomst till Sveriges huvudstad kantades Logårdstrappan, Skeppsbron och vägen upp till slottet av förutom sedvanliga åskådare allsköns marxistiska element. Alla voro spända på hur en svensk-finsk adlig arbetarmördare kunde se ut livslevande. Närförföreståndaren gick i land och under de bägge statsöverhuvudenas åktur upp till slottet genljöd luften av demokratins sedvanliga stridsrop, arbetarmördare, massmördare, bandit o.a. ord som ej kunna återges i tryck. Vid sin ankomst till slottet måste dåvarande general Mannerheim ha fått en egendomlig uppfattning om sin familjs förra fosterland samt om den disciplin hans värd hade på "sitt" folk och om gästfriheten i Sverige. Samma herrar, som då dels uppmanade sina meningsfränder att ge Mannerheim det mottagande han en-

blevo ministrar, generaldirektörer, landshövdingar, talmän, överdirektörer och överborgarråd. Och under ärens lopp tillagnade de sig ett vida mera polerat språk.

De som redan år 1918 varit djärva nog att taga parti för det vita Finland, för Runebergs, Topelius, Svinhufvuds och Mannerheims Finland, blevo det svenska "rättssamhällets" parias. De utstöttes ur samhället. De bojkottades. De berövades sitt leverbröd i det redan då diktatoriskt styrda Sverige. I hela två decennier fortsatte så denna löjväckande, olagliga och djävulska bojkott. Så förklarade plötsligt Sveriges verkliga styresmän, det mäktiga LO, att allt gammalt groll skulle vara glömt. "Grollet" alltså från LO:s sida mot "arbetarmördarna". Något groll från de sistnämndas sida mot LO har aldrig existerat. De förföljda ha väl här och där försökt göra sin röst hörd till försvar för sitt ställningstagande i 1918 års finska befrielsekrig, men rösten har förr eller senare bragts till tystnad. De förföljda vita ha väl också i stort sett besvarat "grollet" med iskallt förakt, tänkt på en ljusnande framtid och väntat på uppgörelsens dag. Den kan inte vara långt borta.

Vi förflytta oss 20 år framåt i tiden. Nere i Tyskland har en historisk jättegestalt dykt upp. Han djärves återge den tyska arbetarklassen något som det demokratiska Weimartyskland inte förmått, förtroende till sig själv och till staten, arbete, bröd och välbstånd. Han burade in de "arbetarledare" som på äkta demokratiskt sätt skott sig på den arbetande

Minnesmärket över Karl XII är borttaget!

Hur många svenskar känna till, att monumentet på Karl XII:s dödsplats vid Fredriksten, som var en hyllning till den store soldatkonungen och hans krigshär, för tre år sedan utbyttes mot en minnessten för samförståndet med Norge och Fredrikstens försvarare, dvs. Karl XII:s fiender?

Så skedde emellertid. Det gamla monumentet, som restes av svenska armén och invigdes av Karl XV att för "evärdliga tider" vittna om kung Karl och hans soldaters minne — detta monument blev nedrivet 1938 och "ersatt" med en modernare sten på vilken det står, på norska språket: Karl XII falt her 1718. Fredriksten verget Fedrelandet. Detta verk mer som en norsk triumf över händelsen i fråga än som ett svenskt äreminne.

En upplysande skrift i denna fråga har utgivits av major Schürer von Waldheim på Svea Rikes förlag.

Författaren klarlägger de svaga bevekelsegrunderna för det gamla monumentets borttagande, vilket även av normmännen, särskilt av innevanarna i Halden, uppfattas som ett helgerån. Enär skriften är helt opolitisk, kan där givetvis inte nämnas, att de tal som hölls vid den nya stens invigning 1938, präglades av ett ynkligt demokratiskt tjafs i stället för karolinsk anda. — Nu reser författaren kravet på det gamla monumentets återuppsättande på konungens dödsplats, och däri synes han ha fullkomligt rätt.

Vi hoppas emellertid, att i en snar framtid kunna resa ett ännu värdigare minnesmärke över kung Karl vid Fredriksten, dit blåa kolonner varje 9 nov. skall marschera!

go benen av sig i Kremls labyrinter. Detta att våga uppsöka Stalin i hans egen kula, det var ett brott utan like.

Kamp mot marxismen inom Flottan!

"Det är icke riktigt att militären sysslar med politik." Detta tycker nog många, och det stämmer nog i de flesta fall. Men här i Sverige var det marxismen som började att inifrån söka förstöra vår värmvilja, som arbetade på upplösning av disciplinen, som proklamerade "kamp mot militarismen"! Man gjorde allt för att störa oss i vårt arbete som befäl och underbefäl. Man hade en tidning "Torpeden", som hetsade, och de socialdemokratiska klubbarna i skön förening med de kommunistiska arbetade med alla krafter mot den militära ordningen.

Då reste vi oss till motvärn emot detta skändliga verk, och man kan utåp att förhåva sig säga, att vi omintetgjorde en stor del av herrarnas

planer. Vilka det var som bedrev landsförrädisk verksamhet kan var och en se, icke förty tilläts en s.k. demokratisk kamptidning "Trots allt" att skicka ut de fegaste lögnerna som tänkas kan. Visserligen beslagtogs tidningen efteråt, men "folkmeningen" står kvar Och Trots allt!, som en tid varit transportförojuden, reklamerar nu åter i den demokratiska pressen.

Demokraterna tro nu, att de först kunna spotta på oss i krigsmakten för att sedan i nästan tolfte timman smila mot oss, utan att vi tänka, reflekttera och inte glömma oförrätterna. De vilja t.o.m. kanske få oss med i LO! Nej, vi glömma ingenting, ty det man sår, det får man också skörda. Demokratin har misslyckats i allt. Det den nu försöker att vrida rätt, är blott en "första hjälp" åt vårt fosterland. Ty det är vår idé, SSS, som kommer att fullfölja och föra den till seger.

Blåjacka.

icke slutit förbund med Ryssland, hade Per Albin och hans anhang då varit lika rysslandsvänligt under 1939 års finska krig som år 1918? Hade man då fortfarande hellre sett en kommunist än en högerman i riksdagen? Hade vår Ledare då fått bli inskripen i Svenska frivilligkåren, och hade en sådan överhuvudtaget fått tillstånd att värvas frivilliga här i landet annat än på hemlig väg?

Genom att hjälpa Finland mot en med Tyskland allierad makt hoppades man tydligen här i Sverige att på denna omväg komma åt det förhatliga landet, som föredrog fred, det land, vars ledare gjort det Per Albin icke förmått, givit arbete åt det folk han var satt att leda.

De frivilliga, som skickades till Finland år 1939, hade med rätta hela folkets stöd, med undantag av den lilla klick, som Per Albin föredrog

framför högermän i riksdagen. Detta sistnämnda gjorde nu varken till eller ifrån. Men om Hitler inte hade vågat sluta förbund med Ryssland, då hade säkerligen de frivilliga, som då lyckats smugga sig dit, vid sin återkomst åter blivit jagade från arbetsplats till arbetsplats. Då hade Mannerheim fortfarande varit arbetarmördaren, Svinhufvud och Ryti likaså!

1941 års semitiserade Sverige i socialdemokratisk regi är icke så uppriktigt finlandsvänligt som Finland och kulturvärlden i övrigt håller på att inbilla sig!

Kontentan av det hela blir: Så länge Hitlers förbund med Ryssland varar, så länge kan Finland lita på sin västra granne. Men knappast längre — såvida ej en omstötning sker här i landet.

Wilhelm Liljencrantz.

Vi kämpa

mot